



Д. Маминъ-Сибирякъ

„Искамъ жълто еленче“.

Далечъ — далечъ въ северната часть на Уралскитѣ планини, въ непроходимъ гжсталакъ, се гуши селцето Тича. Всички жители на това селце сж ловци. Тѣ не излизатъ отъ гората ни лѣте, ни зиме. Зиме биятъ мечки, попадайки, вълци и лисици, есень — катерици, на пролѣтъ — диви кози, а презъ лѣтото — всѣкакви птици.]

Самотна срѣдъ селскитѣ кжщурка стои бѣдната хижа на стария ловецъ Горанъ, който живѣе тамъ съ малкото си внуче Горчо. Това е низка схлупена изба, врасла въ земята, въ която виделина влиза само презъ едно малко прозорче. Нейния покривъ е отдавна прогнилъ, а отъ коминя сж останали само нѣколко кирпича. На двора

е винаги тихо, и само лая на гладното куче Лиско нарушава понѣкога гробното мълчание. Преди да трѣгне на ловъ, дѣдо Горанъ винаги държи Лиско по три дѣня гладенъ, за да го накара да дебне звѣроветѣ съ по-голъмо усърдие.

— Дѣдо, — едва проговори една вечеръ малкиятъ Горчо — ходятъ ли еленитѣ заедно съ малкитѣ си?

